

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/214/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112226156
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112226156.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa L., s.r.o. so sídlom X., L. XX, N.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou K. L., s.r.o. so sídlom X., R. 4, proti odporcovi U. republika - T. spravodlivosti SR, so sídlom X., Z. námestie XX, o zaplatenie 125 Eur a iné s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 1. októbra 2013, č.k. 15C/194/2012-24, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **zrušuje a vec vracia** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplatenia náhrady majetkovej škody vo výške 125 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 331,92 Eur z dôvodu nečinnosti Okresného súdu Trenčín. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1, 2 a § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Navrhovateľ uviedol, že Okresný súd Trenčín ako exekučný súd prijal žiadosť na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, podanú ním zvoleným exekútorom vo veci dlžníka, povinnej P., spisová značka súdneho exekútora bola EX 11547/2010. Súd však v zákonnej procesnej lehote 15 dní (podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti) od prijatia tejto žiadosti o žiadosti nerozhodol napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si rozsiahlejšiu spoluprácu s účastníkmi konania. Exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30.01.2011, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, pričom k rozhodnutiu o žiadosti o poverenie tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 180 dní). Súd prvého stupňa z pripojeného spisu Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 61Er/2569/2010 zistil, že súdny exekútor JUDr. G. W. podal dňa 14.10.2010 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného L., s.r.o. X. (v tomto konaní navrhovateľ) proti povinnej P. Z. pre vymoženie sumy 416,75 Eur s príslušenstvom. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., sp. zn. SR 03284/10 zo dňa 06.05.2010. Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 20.12.2010, č.k. 61Er/2569/2010-10 žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, z dôvodu, že uvedeným rozhodcovským rozsudkom- exekučným titulom bola povinná zaviazaná na právom nedovolené plnenie. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 23.03.2011. Súd prvého stupňa uviedol, že z ustanovení § 44 Exekučného poriadku pritom jednoznačne vyplýva, že zákonná 15 dňová lehota sa viaže na vydanie poverenie na vykonanie exekúcie v prípadoch ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Pre prípad, že exekučný súd zistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, a teda poverenie nevydá ale žiadosť súdneho exekútora zamietne. Exekučný poriadok a ani iný právny predpis lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nestanovuje. Dôvodil, že otázku zbytočných prietahov v konaní, resp. neprejednaní veci v primeranej lehote nemôže

súd posudzovať v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. ako otázku predbežnú a osoba požadujúca náhradu škody z nesprávneho úradného postupu musí súdu nesprávny úradný postup preukázať výsledkom vybavenia sťažnosti na prieťahy, či žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, právoplatným rozhodnutím disciplinárneho súdu, právoplatným rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva alebo právoplatným rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky. V danej veci táto podmienka nebola splnená, keď navrhovateľ takúto listinu súdu nepredložil ani neoznačil. Z dôvodu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu, súd prvého stupňa návrh navrhovateľa bez ďalšieho v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi trovy konania nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokolvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je

jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) a podľa ust. § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z týchto dôvodov:

Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa tento v prejednávanej veci využil možnosť predpokladanú ust. § 115a ods. 2 O.s.p. v návaznosti na ust. § 200ea O.s.p., pretože hodnota uplatnenej pohľadávky neprevyšuje sumu 1.000 Eur, preto súd prvého stupňa v zmysle ust. § 156 ods. 3 O.s.p. dňa 01.10.2013 verejne vyhlásil rozsudok bez nariadenia pojednávania v spojení s ust. § 115a ods. 2 O.s.p., podľa ktorého pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ani v drobných sporoch. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli súdu v zákonnej lehote (dňa 17.09.2013) s tým, že účastníci konania na verejnom vyhlásení rozsudku prítomní neboli. Súd rozhodoval vo veci preto podľa ust. § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania na základe listinných dôkazov navrhnutých navrhovateľom.

Postup podľa ust. § 115a predstavuje výnimku zo zásady, že súd môže vykonať skutkové zistenia len tým z dôkazných prostriedkov, ktorými bol vykonaný dôkaz spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Skutkové zistenia súd preto robí z listín, ktoré predložili účastníci k návrhu, prípadne ktoré si vyžiadal súd na základe dôkazných návrhov účastníkov. Súd preto môže brať do úvahy listiny, ktoré predložili účastníci s tým, že ak ich títo nemajú k dispozícii, môže ich zadovážiť súd sám na základe ich návrhu. Z tohto potom následne vyplýva, že rozhodnutie bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 115a O.s.p. nemožno založiť na tom, že niektorý z účastníkov nenamietal bremeno tvrdenia, alebo dôkazné bremeno.

Z obsahu spisu súdu prvého stupňa vyplýva, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal dňa 14.10.2010 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia v prospech navrhovateľa v procesnom postavení oprávneného na základe jeho návrhu proti povinnej P. Z., bytom O., L. parku XX/XX, na základe exekučného titulu, a to rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, sp. zn. SR 03284/10 zo dňa 06.05.2010.

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 20.12.2010, č.k. 61Er/2569/2010-10 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K zamietnutiu žiadosti po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia došlo zo strany exekučného súdu z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok (exekučný titul) okrem toho, že priznáva plnenie zákonom nedovolené a odporujúce dobrým mravom, je nevykonateľný, a teda nie je spôsobilým exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku.

Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že na základe žiadosti súdneho exekútora doručenej na Okresný súd Trenčín dňa 14.10.2010 rozhodol Okresný súd Trenčín o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia uznesením zo dňa 20.12.2010.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 30.01.2011, pričom konanie začalo dňa 03.08.2010, a to zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia, a preto k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty, teda omeškanie predstavuje viac ako 180 dní.

Ako vyplýva z doposiaľ vykonaného dokazovania žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde. Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ podal na súd žiadosť o udelenie poverenia prostredníctvom súdneho exekútora dňa 14.10.2010 a k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia došlo uznesením, ktoré bolo vydané exekučným súdom dňa 20.12.2010 a nie navrhovateľom tvrdeným vydaním rozhodnutia dňa 30.01.2011. Zároveň však tým, že súd prvého stupňa vo veci nenariadil pojednávanie, nedal navrhovateľovi možnosť reagovať na rozpory v ním tvrdenom skutkovom stave uvedenom v návrhu a stave zistenom z exekučného spisu, ktoré sa preukázali ako zásadne odlišné. V takomto postupe súdu prvého stupňa videl v konečnom dôsledku odvolací súd upretie práva účastníka konania konať pre súdom, pretože ako vyplýva z vyššie uvedeného, základná premisa tvrdená v návrhu (nevydanie uznesenia v lehote viac ako 180 dní) sa ukázala ako nepravdivá. Ťažko tu potom možno konštatovať, že by sa malo jednať o zhodné tvrdenie účastníkov.

Odvolacia námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca však dôvodná nie je. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na pojednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2012 pod sp. zn. 6NcC/110/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudca Okresného súdu Trenčín JUDr. J. P. nie je vylúčený z pojednania a rozhodovania veci. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyvylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho odvolací súd dodáva, že nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd pojednal vec v neprítomnosti navrhovateľa, odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil a že o veci rozhodoval nezákonný sudca a rovnako nie je pravdou ani tvrdenie navrhovateľa, že súd ignoroval žiadosť o odročenie pojednávania, že súd rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, o tom, že navrhovateľ žiadal odročenie pojednávania, prípadne, že sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu s prihliadnutím na skutočnosť, že žiadne vyjadrenie odporcu sa v spise nenachádza. Preto žiadna z týchto odvolacích námietok neobstojí.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového, jedinečnosti daného deja, ktoré súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z 90 % sa nevzťahujú na prejednávaný prípad tak, ako bolo vyššie konštatované.

Odvolaciemu súdu v návaznosti na procesný postup súdu prvého stupňa, ktorým bola odňatá možnosť účastníkov konať pred súdom, nezostávalo nič iné, len rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvého stupňa pripojiť si príslušný exekučný spis, nariadiť vo veci pojednávanie a vo veci opätovne rozhodnúť.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvého stupňa viazaný (§ 226 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.